

§ 50 Samrådsgrupp för gudstjänstlivet

DAN SARKAR:

Ordförande! Utskottet har bejakat vikten av lokala och stiftsmässiga samtal i den här frågan. Det är jag tacksam för, men det behövs också nationella samtal mellan olika grupper som finns i Svenska kyrkan, eftersom gudstjänstutvecklingen också påverkas av strukturella beslut, av teologisk utveckling och av rekryteringsfrågor.

Vid förra sessionen exploderade ju Berget-affären. Jag sörjer inte byggnaderna så mycket som människorna vi går miste om. De här människorna upplevde inte det genuint apostoliska och katolska, inte romerska men katolska, i Svenska kyrkan trots vår bekännelse. De upplevde att Svenska kyrkan inte hade velat samtala om detta. Om de har rätt eller fel i det vet jag inte. Jag var inte med. Men jag vet att smärtan i den upplevelsen gjorde oss i Svenska kyrkan fattigare, eftersom det ledde till att de konverterar. Jag kan inte vara kall och oberörd inför den smärtan och jag hoppas att de inte är kalla och oberörda inför smärtan de åsamkar oss när de vänder oss ryggen.

I Kyrkans tidning kunde vi därefter i efterdyningarna läsa om smärtan hos kvinnliga präster som inte hade känt sig hemma och välkomna att fira gudstjänst på Berget. Vem kan vara kall och oberörd inför den smärta de gav uttryck för? Samma smärta upplever andra människor när kvinnliga präster tjänstgör eller när de får höra förkunnelse som är fjärran från klassisk kristen tro. Vem kan vara kall och oberörd inför den smärtan? Vi måste mötas, vi måste samtala med varandra, för vi behöver dela varandras smärta. Kanske hittar vi inte lösningar och svar. Kanske är situationen så komplex att vi inte hittar vägar framåt eller når konsensus. Men om vi inte ens samtalar med varandra, hur ska vi då kunna älska varandra? Och om vi inte älskar varandra är jag rädd att Berget-affären inte blir den sista smärtsamma dräneringen på gudstjänstfirare i Svenska kyrkan.

Bifall till motion 2015:52.

DAG SANDAHL:

Fru ordförande! Jag övertygas inte om en gruppverksamhet. Vi har provat att samtala i grupper. Det tar halvvägs och sedan tar ingen itu med de resultat som har kommit och gör det till en helhet. Jag vill ha en annan ordning. Den nationella nivån försöker integrera alla de bidrag som lämnas och det måste vara en uppgift för kyrkostyrelsen.

Gudstjänstutskottet menar att motionärens förslag inte är rätt väg att gå och därför ska motion 2015:52 avslås. Det delade nog jag också och det beror på en massa erfarenheter. Men då borde man säga: Vilken väg ska vi nu gå för att komma vidare? Det går inte att tala om frid och försonlighet i alla lägen om vi inte själva kan tala om våra oenigheter. Det är därför jag föreslår en annan hållning, inte gruppverksamheter utan sinneändringens. Hur ska vi ha det egentligen oss emellan? Det ledde till ett särskilt yttrande och inte till någonting annat. Men jag menar att Dan Sarkars utmaning står kvar, vare sig man röstar ja eller nej till utskottet. Den står kvar.

NILS GÅRDER:

Ordförande! Jag har heller inget annat yrkande än utskottet. Jag skulle egentligen bara vilja säga att jag tycker det Dan Sarkar tar upp är väldigt viktiga frågor, om vilket man kan ha olika uppfattning om hur de ska lösas. Men det är för mig allt mera uppenbart, att gudstjänstlivet har förlorat kolossalt mycket av delaktighet under den senaste 25-

årsperioden. Det kan vi alla som uppmärksammar kyrkostatistik se. Det är allt färre människor som blir berörda i ordets alla bemärkelser av gudstjänstlivet.

Jag tror det faktiskt är en angelägen fråga att tala om i kyrkostyrelsen, i stiftens och i församlingarna. Hur ska man, om jag så får säga, återerövra möjligheten att kunna träffas fler? Delaktigheten i söndagsgudstjänsten framför allt är den tydligaste markören på den kyrkliga trenden, enligt min uppfattning. Andra förhållanden som dop, vigslar och begravningar är efterdröjande förhållanden som inte säger så väldigt mycket om framtiden, medan gudstjänstlivet ger de signaler som vi måste uppmärksamma.

Bifall till utskottet. Tack.

KENNETH NORDGREN:

Ordförande! Jag talar för Gudstjänstutskottet och yrkar bifall till utskottets förslag som alltså handlar om att avslå motion 2015:52 av Dan Sarkar. Intentionen är god att skapa en dialog och samverkan kring hur gudstjänstlivet kan vitaliseras och utvecklas på olika sätt. Det utskottet dock har tagit ställning till rent sakligt är just det som formuleras i motionen, alltså viljan att tillsätta en nationell samrådsgrupp för att åstadkomma den här gudstjänstutvecklingen. Just den kombinationen tror inte utskottet på. Utskottet har en stark tro i övrigt på att gudstjänsten är central och att vi behöver dialog och samverkan kring den. Men just kombinationen, nationell grupp, hur den skulle se ut och vilken effekt den skulle kunna ha för gudstjänstlivet som ju framför allt levs på lokal nivå, menar utskottet att vi inte tror på. Därmed ska motionen avslås.

Det är ju också så att det i varje församling finns en samrådsgrupp för gudstjänstlivet. Varje församling har ett församlingsråd eller kyrkoråd, som ska jobba både rationellt och emotionellt, men det är ju lokalt som det sker. Församlingarna har naturligtvis väldigt olika förutsättningar beroende på var i vårt delvis väckelsepräglade land församlingen befinner sig. Vi känner en förhoppning och en nödvändighet att just församlingsråd och kyrkoråd – som egen grupp eller att man tillsätter andra grupper – jobbar med gudstjänstlivet. Men gudstjänstutskottet tar alltså emot det motionen föreslår, den nationella samrådsgruppen.

Bifall till utskottets förslag.

DAN SARKAR (REPLIK):

Åter igen, jag är så glad över att man bejakar de lokala samtalen. Det är som sagt lokalt vi firar gudstjänsterna. Samtidigt finns då frågorna om strukturella beslut, teologisk utveckling, rekryteringsfrågor och så vidare som inte sker lokalt utan det sker nationellt. Därför måste vi också samtala med varandra på nationell nivå, som Yitzhak Rabin sa: ”Det är inte med sina vänner utan med sina fiender man sluter fred.”

Beslut i ärendet återfinns i kyrkomötets protokoll, § 104.